

Durum Çok Acil!

Yaz tatili biteli iki ay oldu, babam bana bir karne hediyesi bulamadı.

“Dondurma olmaz, erir gider; şort olmaz, giymiyor; papyon olmaz, takmıyor...”

Kendi kendine konuşarak kapımın önünde haftalarca dolanıp durdu.

“Kaykay olmaz, sekizincisini geçen ay aldık; oyuncak olmaz, zaten kendi oyuncaklarını icat ediyor, gereksiz masraf...”

Sonuç ne peki? Sıfır! Sekiz buçuk yaşında, hediyesiz hediyesiz salonda oturuyorum.

Minik kardeşim Cem, her zamanki adresinde. İkili kanepenin önünde, halıya sırtüstü yatmış. Kafasının dibindeki kaplardan elma armut tırtıklıyor.

“Yaş olmuş üç buçuk, insan yoyuluyoy tabii,” diyor.

Laflara bak laflara! Üstü başı mutfak masasına dönmüş. Sarı saçlarında, mavi tulumunda, meyveler cirit atıyor.

Annem yine yeşil minderinin üstünde. Yeni hobisi yoga! Salondaki masa ve sandalyelerin üstü çanlar, ziller, tütsülerle dolu.

Ben de, boynuma asılı büyütecim, siyah gözlüğüm ve şapkamla kurulum koltuğa. Vee işte başlıyor!

Dedektif Hepçözer, televizyonda anlatıyor da anlatıyor.

“Dedektifim ben,” diyor. “Dünyanın en önemli işini yapan kişiyim!”

Yanındaki ortağı Keskingöz’e dönüp parmağını şıklatıyor. O da şırak diye açtığı bir haritayı askısından duvara takıyor.

Dedektif, kafam kadar bir kalemle, başlıyor haritaya noktalar koymaya.

“Tam burda, meydandaki saati çalan hırsızı yakaladım...”

Sonra haritanın öbür köşesini işaretliyor.

“Burda, dinazor yumurtası kaçakçıları...”

Gittikçe hızlanıyor.

“Burda soyguncu, burda Őantajcı... Őurda, orda, burda...”

Yüzü gözü nokta dolan harita, ağızında yemek varken üstüne hapşırılmışın gibi duruyor artık.

“Evet, işte bu!” diye üçlü koltuğumuzda takla atıyorum. “Ben de dedektif olmak istiyorum. Ama bir ortağım bile yok!”

“Kardeşin var ya,” diyor annem.

Minik kardeşim Cem’in dedektiflikten anladığı şeyi söylüyorum: Koltuğun altına saklanıp, dışarıda kalan poposunu havaya dikmek; “Bul beni, bul beni!” diye bağırıp pırt yapmak.

Babam, bu dedektiflik işlerini boş vermemi söylüyor. Annemse, üstüme düşenleri yaparsam, zaten dedektifliğe gerek kalmayacağını.

Hadi canım! Hiçbir hırsız, sen kereviz çorbanı bitirdin diye karakola gidip teslim olmaz. Ya da dünyayı yerle bir etmeye gelen uzaylılar, “Aaa, Berk yatağını toplamış,” deyip, İstanbul’u kardeş şehir ilan etmez.

Yok yok, benim acilen bir ortak bulmam lazım. Ama nasıl?

Bak Őu Gelene!

Babam bu akşam bir garip. On dakikadır, binden geriye sayıyor. İki saniyede bir de kapıya bakıyor. Tam da çöp toplama saati. Apartman görevlimiz Hakkı Abi’yi falan mı özledi, anlamadım ki!

“... üç, iki, bir, sıfır,” deyip saymayı bitirdi ve kırmızı koltuğundan kalktı. Sonra hoop, sokak kapısını açiverdi.

Aaa! Ne Hakkı’sı, Sıtkı’sı! Dayım gelmiş, dayıuum!

“Ben geldiimmsss.”

Dayım, Uzakdoğu denen bir yerde yaşar. Orada sabahtan akşama kadar, mucitlerin mucidi Çinliler’le, Japonlar’la dolaşır. Ama Őu tıslayarak konuşma işini bir türlü çözemedi.

Galata Kulesi'ne tırmanır gibi tırmanmaya çalıştım tepesine. Bir yandan da, "Dayı, benim bir ortağım yok," diye mızırdanıyorum.

Annem ânında bitiverdi yanımızda. Annem, birini özlediğinde sarılır mı, yoksa judo mu yapar, anlayamazsın. Dayımı oradan oraya çevirdi, önden arkaya döndürdü, dizine yatırdı.

Aramıza dalan babam da kendine yer açmaya çalışıyordu. Bu halimizle nasıl saçmaladıysak artık, "Dayıcığım," diye öpüp dururken bir de baktım, yarım saattir babamı öpüyorum! Annem de bize sarılmış, bağırarak zıplıyoruz. Dayım üç adım geride, şaşkın şaşkın bize bakıyor.

Sonunda toparlanıp salona geçtiğimizde babam, "Tam zamanında Erol," dedi. Meğerse, dayımın geleceğinden haberi varmış da, o yüzden geri sayıyormuş.

Dayıma yanaşıp muzip muzip beni işaret etti.

"Eee, ne oldu o iş?"

"Ne işi ki Enişte?"

Babam gözlerini kocaman açarak yalancılıktan öksürdü. Dayımda hiçbir anlama belirtisi göremeyince, kaşlarını indirip indirip kaldırdı bu kez.

"Yahu, hani canım, işte anlasana..."

Baktı ki böyle olmayacak, başına elleriyle koca

